

בראשונה פרק שני יומא

כה.

עין משפט גר מצוה

א [נמי] פ"ד מהלכות
מקדש הלכה א:
ב ב ג מ"י פ"ה מהלכות
בית המדרש הלכה א:
ד [נמי] פ"ה מהלכות בית
המדרש הלכה ו ופ"ה
מהלכות סנהדרין הל' א:
ה ה מ"י פ"ו מהלכות בית
המדרש הלכה ח:
ו ו ס"ג הלכה ז:
ז ז מ"י פ"ד מהלכות
מקדש הלכה ו:

מאי לא באותן שזכו לפיים. תימה הוא מאי מיייתי רב נחמן מהכא
כיון דרב ששת מלי דמי לה ואדרבה טפי יש לראיה לרב ששת
מכאן דקאמר הכי נמי מסתברא ורב נחמן אינטרין לשניי דזוקא
ו"ל משום דלעיל מינה איירי זוכין בצבודה דקמני רב"ז אומר
המעלה הצורה לכבש הוא מעלה
על גב המזבח והדר קמני מספון
לחזוים והיינו נמי דקאמר רב ששת
בסמוך מנא אמניא לה ולא מיייתי מהא
דהכא דקאמר איכו גופיה ה"ג
מסתברא אלא מהא ליכא למשמע
מינא דדייקא כמר וכמר:

נוסף מצנפת שר אחד מהם.
מכאן קשה לפרושי ריב"ז
דפירוש דשל כהן הדיין קרייה מגבנת
לפי שהיא רחבה ושל כ"ג מצנפת
שהיא קצרה לפי שהיא זורח להניח
תפילין וי"ל *ו"ל לשון תורה לחוד
ולשון חכמים לחוד דנלשון תורה
קרי ישל כ"ג מצנפת ככל דוכתא
וכי הוה דלמרינן צ"ל קמא דגיטין
(דף א.) הסר המלפפת והרס העטרה
צומן שמלפפת זראש כ"ג שנה
לעטרה זראש כל אדם נסתלקה
מצנפת זראש כ"ג נסתלקה עטרה
מראש כל אדם:

אין ישיבה בעורה. תימה דלמר
צ"ל דזבחים (דף טו.) ומה
ישב שאוכל אס עבד חילל וכו' והיכי
לכיל והא אין ישיבה בעורה וי"ל
שאוכל קדשים קלים הנאכלין ככל
העיר אי נמי אור"י צד אכרסה דאף
על גב דאין ישיבה בעורה אלא למלכי
צית דוד ה"מ לדברים דלאו זורח
בעורה *אכל אכילה זורח בעורה היא
דמאיז ואלו אותם אשר כופר בהם
שהכניס אורלים ובעלים מתכפרים
מישרא שרי ואמי שפיר נמי הא
דפרין צבוק שני דזבחים (דף יב):

גבי קידוש ידים ורגלים מן הכיור
דפרין ולימיז מיתב אע"ג דבעורה
הוא זורח בעורה שרי אכל פייס
דהכא לא חשיב זורח בעורה דאפשר
בלא פייס אי נמי י"ל היינו טעמא
דמותר לישב ולאכול קדשים דבאכילת
קדשים כתיב צה למשחה לגדולה
כדרך שהמלכים אוכלין והיינו
מיושב אכל אין לתרץ דמותר לאכול
מיושב בלשכות הצנויות כחול
ופתוחות לקודש שהן בעורה לאכילת
קדשי עטרה דהמורה ריבנה חכרות
הרבה ולישב שם מותר כמו שאין
חשובי כעורה להתמיז עליהם
משום טומאה כדאיתא בלחזו
מקומן (זבחים דף טו.) דהא צנעמין
משמע דלישב נמי הוי כעורה עטמה
ואסור לישב בה:

והא בעינן בית אלהים נהדר
ברגש. תימה כיון דבעינן
פייס צדוקש אמאי לא הוי מפייעין
בעורה עטמה קדשי טפי ואור"י כיון
דנטול מצנפתו של אחד מהן גנאי
תא

שלא זכו לפיים. היו מפשיטין בגדי קדש שהפסוק צוה: **דאי סלקא
דעסק צלוקן שזכו.** והפסוק צוה בגדי חול ולהצנין בגדי קדש וקמני
לא היו מניחין עליהן אלא מכנסי חול אלמא מלבישין אותן בגדי
קדש על מכנסי חול ואח"כ פושטין מכנסי חול ולבשין למכנסי קדש
המתיר כ"י: **מלבישין אותן מכנסי
קדש.** כדי שלא יעמוד ערומים
כשהפשיטום: **לשבת הגוים.** ששם
היו מפשיטין: **בסילקי.** בית גבוה
שעל עלייה: **פייס צמורה.** קבוצת
היקף המפשיטין בצמורה היתה:
ווקן. של צ"ד המורה לכן סדר
הפשיטין יושב צמורה: **צולואר.**
עגול שקורין נוסק"א: **שממנו מחיל.**
מנין חשזון הפייס כמו שפירשתי
זראש הפרק: **דקמני רב שמואל
צד יהודה.** לקמן צפרק ג' (דף לה):

שהיו אמומיהן של הכהנים עושות
לצנייהם משלהם כמין צנדי הוונה
להראות תפארת עושרן ונמי מלאכתן
וכמה לו אמודות מלות דקמני כהן
שעטמה הן אמו כמות וצנדי עובד
בה עבודת ייחוד: **אין ישיבה בעורה.**
שנאמר (דברים יח) לעמוד לשרת
העומדים שם לפני ה': **אלא למלכי
צית דוד.** שמיניו צהן ישיבה שנאמר
(שמואל ב' ו) ויצא המלך דוד וישב לפני
ה' ויאמר מי אנכי ומי ביתי וגו':
הא צענין צניס אלהים נהדר.
אלמא פייס צניס להיות צניס אלהים:
מתני' מי שזוח. את הממיר:
זראש והרגל. של ימין צכהן אחד
ושני הידים צכהן שני: **העוקף.** הוא
הזנב והרגל של שמאל צכהן שלישי:
התזו. הוא (א) השומן הרואה את
הקרקע ותחתין אותו ומכאן
בלא רשעי צלעות: **והגרסה.** הוא
האזנא וכו' (ב) המזבח הקנה והכבד
והלב והחזה והגרה צכהן רביעי:

(ג) ושני הדפנות. צממישי: **והקריבים.**
צמשי: **והסולת.** עשרון למנחת
נסכו של תמיד (ו): **והחציתים.**
חלי (ז) עשרונו של כ"ג שקרב עם
התמידין ככל יוס שנאמר (ויקרא ו)
מחיתיה צבוק ומחיתיה צבוק
וסמין ליה על מצבת צממן תעשה
לכן קרוי חציתין: **והיין.** שלש לוגין
של ניסוך לכבש התמיד (ז): **י"ג
כהנים וזכין צו.** צפייס זה [האחד]
שלש עשרה עבודות כהנים מנייות
כאן: **דנדר היולו.** צמיו היה קרב
התמיד וצממלא ע"צ מפרש לה: **גב'
לעודה אחס מפייסין.** כגון מי
שזוח ולכשיכה מי שזכה לשמוע
שזו אין פייס לשאר י"צ עבודות אלא
כהנים שמוקפין לימינו נמשכין אחריו
כפי סדר משנתנו שני לזריקה
היו מפשיטין הכל. ומשמע
צאומם שלא זכו כ"י.

הציה בקודש הצהיה
בחול ושני פתחים היו
זה אחד פתוח אקדש
ואחר פתוח לחול. ואומר
רבינו דלתייה המנין כמו שזונה
והציה צניה חול. לפרך
פתח של חול היה מוקף בחול
הנטי חול, וכן פתח של
קדש מוקף לקדש הנטי
קדש. אכל אם היה שלש בקדש

כחול ותייה בקדש. וכן משמע נמי במסכת מעשר שני (פ"ג מ"ח) דקמני הלשכות הצנויות בקדש ופתוחות לחול חול כיון שזכו צנויות בקדש ופתוחות לקדש וחול. חוקן ונגומין מכנגד הקדש ולקדש קדש מכנגד החול וחול חול. משמע דזוקא מה שנינו בקדש מוקף של קדש [למשך] ולא של חול. מלא קמני צין צנויות לקדש צין צנויות לחול ופתוחות לקדש ולחול מכנגד הקדש ולקדש כ"י. ומתפספת דמשי"צ (פ"ב י"ד) קמני לכבש צניה בקדש ופתוחה לחול כ"י צניה בקדש ופתוחה לקדש ולחול כולה קדש. משמע דכפרישתי שאין פתח של קדש מוקף אלא הצניו צו. אכל בסמוך קמני צניה חול ופתוחה לקדש ולחול. כגון לשכת בית המוקד מכנגד הקדש וקמני כ"י. ונראה לרבינו ששקר שם ויש לו לגרום צניה בקדש ופתוחה לקדש ולחול כולה קדש, וגרס צמר הכי צניה בקדש ופתוחה לקדש ולחול כגון לשכת בית המוקד מכנגד הקדש. וכן מוכח לישא דמכנגד הקדש שצניה צניה בקדש דכפרישתי. מתני'. מי שזוח וכו' מרשן מוכח הפנימי כ"י. תימה אמאי נקט שמיטה חוקיקה מקמי דישון מוכח הפנימי והמטרה שהיא קודש למחיתיה המנין כמו שזונה הפייס צממלא מנין (פ"ב ד' [א] ש"א) שחזר סדר הדין צה לשטת סדר שמיטה התמיני, וכן לקמן פ"ג [ג], [ב] דמקשר צמיי מערבה משמיה דגמרא מקדש דישון מוכח הפנימי והמטרה למר התמיני. ואומר רבינו כיון ששן עיקר עבודת היום היא מפיסין קודש להם. ורבו שמואל פירש שממחיה נמי קודש דישון מוכח הפנימי והמטרה היו מניחין ורואין אס יו מוס דמפרש תמיני [שס] שהיו רואין אותו לאור אבותיו, ולכן (אין) [היו] מפיסין לו קודש. מי שזוח וכו' מרשן מוכח הפנימי והמטרה היו מניחין ורואין אס יזכיר אלו היה מניחין אותן כמקדש צבוק דפ"ד.

(א) [נעיל ג]: סנהדרין
[מט: ז] (ב) ומתפספת פ"ה
ה"ע ומתפספת סוכה פ"ד
ה"ע (ג) ו"ל כולואר
כ"ה צעורן וצממלא
ועי מוקף צ"ב קט: ד"ה
כפרישתי (ד) לקמן לה: ע"ש,
(ה) לקמן ט: סוכה מ:
מא: קדושין פט: סנהדרין
קא: תמיד כ"י. (ו) פסיס
פ"ו זכחסי נ"ו. מ"ש פ"ג
מ"ח. (ז) ס. ח. לעיל ד:
(ח) [נעיל ג]. (ט) [נעיל
דף יב: ועי צממלא סוכה ה.
ד"ה ואל תוס' גיטין ו' ד"ה
בומין. (י) [נעיל ס: ע"ה
הא דלתייה זורח עטמה
היא]. (יא) ו"ע מוקף לעיל
ח: ד"ה דאי וכו' ומוקף
זכחסי נ"ו. ד"ה מיושב:

תורה אור השלם
1. בהגת בד קדש יקבש
ומכנסי בד יקבש על בשרו
ובאבובת בד יקבש
ובמצינפת בד יקבש בגדי
קדש הם ורצין בפנים את
בשרו וקבשם:
ויקרא טו ד
2. אשר יקבש נמתיק סוד
בבית אלהים גדולך
ברגש: תהלים נה טו

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה תורה הוא
שומן החזה הרואה את
שן בלא רשעי הצלעות:
(ב) ד"ה והגרה ה' וכו'
מוזכרי הקנה הרואה
הכבד: (ג) ד"ה ושני
הדפנות: (ד) ד"ה והקולת
כ"י של תמיד בשביעי:
(ה) ד"ה והחציתין חלי
עשרון למנחת של כ"ג
וכו' לכן קרוי צממין
לכבש התמיד בתחשתי:

גליון הש"ס
תוס' ד"ה נוסף מצנפת
וכו' וי"ל דלשון תורה
לחוד. מולין קל"ב צ"ב:

לעיו רש"י
נושקיא. סיכה. מכבה.

תוס' ישנים
מאי לא באותם שזכו
לפיים. שהיו מניחין עליהם
מכנסי חול עד שילבשו בגדי
קדש, דאי כדאיתם שלא זכו
לקמני מלבישום בגדי קדש
לעומת פייס ואח"כ הפשיטין
אותם. אפילו מכנסי קדש
לא היו מניחין עליהן. אלא
היו מפשיטין הכל. ומשמע
צאומם שלא זכו כ"י.

ואמר רב ששת מנא
אמינא דהניא לשכת
הגוית כמין בסילקי גדולה
הייתה. פייס במזוחה ווקן
יושב במעורבה, והכונים
מקיפין ועומדין כמין
מכוליא, הממונה בא ונטל
מצנפתו של אחד מהן
וידועין שממנו היה הפייס
מתחיל. ואי ס"ד בבגדי
חול כ"י. אמר אבי
ש"מ לשכת הגוית הציה
שבמזוחה בקודש היתה,
מפני שמפיסין בה. וחציה
שכמזבח בחול, וחציה

על בשרו. משמע
כעלובסן היא צבוק מצלי
לכוש, דאי לא לא הו
אחי דלממעין למי לא
על צבוק (סנהדרין פ"ג).
בסילקי. לשון טירה
גבוהה (ע"ז טו.). עבודת
יהודי. הולאף קץ וממתי
שאינה תריס לצינור
אלא לפי שמוטלת עליו
לפנות את המקום (שם)
כבוד עשרה ומקין שן
לפיך קודא לה עבודת
יהודי (קטן ז' לה.). אין
ישיבה בעורה. דמאי
(דברים יח) לעמוד לשרת,
העומדים שם לפני ה',
ולא מצוה צה ריב"ז (קטן
טו.) דאין כבוד שמיס צבוק,
אפילו מלאכי השרת אין
לשב שם ישיבה דמאי
(שמיני ו) עומדים מעל
לו (דמלא ו) קרבת עם
מד מן קאמיל (סוטה טו.).
אלא דלמלי בית דוד.
שעלם להם המקום כבוד
להראות שמלכותו שלמה
בנויות בקדש.
בעורה, ופתוחות לחול.
שאין פתח לעורה
אלא להר הצי, ורובן
חול. קדוקמה הר הצי
ולא עטרה, דכתיב פתחה
חול (פסחים י"ב). הפייס
השני. בלשתי קיפון
פייס שני היו מפשיטין
שלש עשרה עבודות (לעיל
ד"ב). מי זורק. את מן
(שם). ומי מעלה אבנים,
מי מעלה אבני
תמיד לכבש וסודרן אותן
עליו ואמר קן מעלן משס
למזבח משום כבוד עם
השרת מלך ומונה והולך
שלש עשרה ומתפסין
ומחירין ומפשיטין לאחרי
שטת ומכריזין לפייס שלישי
(שם). ארבע פייסות היו
שם. ככל יוס (לעיל ד"ד).
פנמיס ביום ונאפסיס לפייס
(לעיל כב.).

רבינו חננאל
ואמר רב ששת מנא
אמינא דהניא לשכת
הגוית כמין בסילקי גדולה
הייתה. פייס במזוחה ווקן
יושב במעורבה, והכונים
מקיפין ועומדין כמין
מכוליא, הממונה בא ונטל
מצנפתו של אחד מהן
וידועין שממנו היה הפייס
מתחיל. ואי ס"ד בבגדי
חול כ"י. אמר אבי
ש"מ לשכת הגוית הציה
שבמזוחה בקודש היתה,
מפני שמפיסין בה. וחציה
שכמזבח בחול, וחציה

שהוקן יושב בה. ואמר רב אין ישיבה בעורה אלא [למלכין] בית דוד בלבד. ושני פתחין היו בה אחד במזרח לקודש ואחר
במערב לחול, דתנן במעשר שני פרק ג' הלשכות הבנויות בקדש ופתוחות לחול חוקן חול כ"י. הבנויות בקדש ובחול
ופתוחות לקדש ולחול, מכנגד החול ולחול חול. איבעיא להו ללכ בעורה ועבורה מפייסין,
כלומר מי שחוט ומי זורק מי מקריב האברים, מי קורמן ומקרי, וכיצא בהן. או דילמא לעבודה אחת מפייסין. ופשיטנא
חיש דתני ר' חיה לא לכל עבודה ועבודה מפייסין, אלא כהן שזכה במזבח, ו"ב אחיה הכהנים נמשכין עמו. ארבעה פייסות
היו שם. הפייס הראשון הדימת הדשן. הפייס השני מי שחוט כ"י. ו"ג כהנים וזכין בו השחוט הוא ראשון. שני זורק. שלישי
המדשן מוכח הפנימי. רביעי המדשן המורה. חמשי המעלה הראש והרגל. ו המעלה שתי ידים. ו המעלה הזעוק והרגל.
ח' (המקריב) [המעלה] (בחזה ובגרה) [החזה והגרה]. ט בשתי דפנות. י בקריבים. י"א בסולת המזבח. י"ב בחביתין כהן
[גודל]. י"ג ביין של נסך.

עיקר עבודת היום היא מפיסין קודש להם. ורבו שמואל פירש שממחיה נמי קודש דישון מוכח הפנימי והמטרה היו מניחין ורואין אס
מקבל לא קמני דשומט לא זכיר אלא מקבל שלם מקני לקבלה והולכה לכל צפוי עמנו. הראש והרגל צממלא, וכן כל סדר
איכרס אלו היה מניחין אותן כמקדש צבוק דפ"ד.